

Den omärkliga strömmen

(Liknelse)

När en bäck får flyta oförhindrat uti sin fåra, flyter den ofta så jämnt och lugnt, att man knappt märker, om där är någon ström eller icke, eller åt vilken sida den flyter; men om man i bäcken nedkastar ett nog stort hinder, t.ex. en så stor sten, som nästan dämmer för fåran, då skall man se, huru vattnet höjer sig på ena sidan, och det blir snart ett brusande över stenen, vilket nu mer än någonsin vittnar om strömmens riktning och fart.

Så är det även med människohjärtat, eller rättare den ande, som där regerar. För att först tala om otrons barn, hos vilka djävulen bor och regerar, huru lugnt, vackert och omärkligt sker det icke hos somliga, att de föras fångna efter hans vilja nedåt den sjön, som brinner med eld och svavel, ja, så tyst och vackert, att man knappt skall kunna tro, att deras väg är en syndens, förbannelsens och dödens väg! Men kasta blott ett hinder i bäcken, förhåll dem med allvar Herrens bud.

Har du träffat det rätta och det föll på rätta stället, så skall bäcken snart höja sig och antingen brusa över hindret eller ock flöda över bräddarna - ty somliga börja brusa och storma emot själva budordet; hos andra åter, som företaga att göra därefter, får synden nytt liv och flödar över alla bräddar. »Men lagen kom också in, på det att överträdelsen skulle överflöda» (Rom 5:20). Men synden, den strömmar stundligen genom hela deras väsende, hjärta, tankar, fantasier, ord och gärningar, utan att de komma i oro däröver; de äro lugna, så länge icke det heliga kommer i deras väg. Behåll först detta i minnet.

Men se på den omvända strömmen. En omvänd kristens nya, andliga liv är ofta så fördolt för honom själv, ja, även för andra, att knappt något tecken därav kan förnimmas; detta är nämligen händelsen då, när hans liv på några dagar kan få flyta mera väl och vackert efter ordet, men utan någon synnerlig märkvärdighet: hans tro består blott däruti, att Kristus och blott Kristus är hans tröst; hans goda gärningar äro kallelsens enkla verk; emellertid har han ingen synnerlig känsla, varken av synd eller nåd, och är så icke mycket olik en blott gjord kristen, en död skrymtare.

Så är nu hans liv fördolt och omärkligt; han vet knappt, vartåt det flyter. Men giv blott akt, när en större sten faller i bäcken, om icke vattnet då höjer sig på ena sidan och börjar brusa över stenen. En sådan sten är nu icke Herrens budord - ty dem kan han höra oändligen, och de röra honom intet; ty vad budordet kräver är blott vad han själv beständigt tänker och tycker, att han borde vara; och att hans liv i allmänhet flyter i samma riktning som budordet, det är just vad han vanligen icke själv märker.

Det som då skall göra ett hinder, en sten i bäcken, är ett syndafall eller blott ett syndens anfall - se, detta förorsakar ett brusande, en strid, en storm; och nu uppenbarar det sig, vartåt den tysta, lugna, omärkliga strömmen flöt. Se nu här de tysta strömmarnas motsatta lopp: De ogudaktiga umgås beständigt med synden, utan att oroas därav; men när budordet kommer, då blir där strid och storm. De trogna umgås beständigt med budordet och oroas aldrig därav; men när synden kommer, då blir där strid och storm. Den ena strömmen störes och oroas blott av det heliga; den måste då vara en ohelig ström. Den andra strömmen störes och oroas blott av det oheliga; den måste då vara en helig ström. Så är vårt liv fördolt med Kristus i Gud.

– C-O Rosenius

(Tredje årgången, år 1844)

© Pietisten 2023

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com